

19de JAARGANG, NR. 354
22 MAART 2021

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP PAPIER

Jeff Gold: 'Sittin' in'.

6 JAZZ OP DE PLAAT

Grégoire Maret & Jazz Station Big Band, Masabumi Kikuchi, Machine Mass Sextet, Christian Pabst, Jeremy Pelt e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

12 Ike Quebec (Erik Marcel Frans)

17,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 – 01 03 2021

NR. 355 KOMT 5 APRIL UIT

BERICHTEN

Chris Barber overleden

De Britse 'trad jazz'-trombonist en bandleider Chris Barber is op 2 maart overleden. Hij was 90 jaar oud en leed aan dementie. Barber bracht honderden opnames uit, verkocht miljoenen platen en gaf meer dan 15.000 concerten in vijftig verschillende landen. Barber ging twee jaar geleden met pensioen.

Chris Barber. (Persfoto)

Wim en Ria Wigt waren meer dan vijftig jaar zijn manager en brachten meer dan 25 platen uit van The Chris Barber Band op hun platenlabel Timeless Records. Wim Wigt: "Toen ik Chris vroeg hoe lang wil je doorgaan, keek hij me aan en zei: 'Ik zal voor altijd spelen, zolang je mijn concerten wil boeken'. Het was sensationeel om te kunnen werken met zo'n gretige en enthousiaste muzikant."

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

Een impressie van Jazz Middelheim 2010. (Foto: Joke Schot)

'JAZZ MIDDELHEIM MOET KUNNEN DOORGAAN'

Het festival Jazz Middelheim, dat op 14 en 15 augustus in Antwerpen staat gepland, moet kunnen doorgaan. Dat vindt Bertrand Flamang, de organisator van het festival. Hij rekent erop dat na de zomer de vaccinatiecampagne is beëindigd en is ervan overtuigd dat hij maatregelen kan treffen om een coronaveilig festival te organiseren.

"Die blik op de toekomst is niet optimistisch of opportunistisch omdat ik organisator ben van een festival. Ik vind dat objectief en realistisch. De (Belgische, red.) overheid heeft een jaar de tijd gehad om een vaccinatiecampagne op te zetten. Bij ons omringende landen is het geen drempel om te zeggen dat men naar de zomer toe zonder 'social distancing' kan werken", zegt Flamang op 5 maart op atv.be. "Het zal niet volledig zijn zoals voorheen. De mensen zullen hun twijfels hebben. Er zullen misschien sneltesten, coronahonden of een bewijs van vaccinatie zijn. Maar een goed georganiseerd festival omhelst geen grote risico's".

North Sea Jazz Festival voor tweede maal in successie geschrapt

Evenals in 2020 gaat dit jaar het North Sea Jazz Festival vanwege de coronapandemie niet door. De eerstvolgende editie is nu op 8, 9 en 10 juli 2022. Het besluit is genomen omdat het niet mogelijk is om in juli een volwaardig festival te organiseren. Vanwege de beperkingen die bezoekers zou moeten worden opgelegd, maar ook omdat het lastig is om een internationaal programma met Amerikaanse artiesten samen te stellen. Festivaldirecteur Jan Willem Luyken had lange tijd goede hoop dat het festival door kon gaan en heeft zelfs een editie in het najaar overwogen. Geraadpleegde kaarthouders gaven echter in grote meerderheid de voorkeur aan doorschuiven naar 2022. "Het is met grote pijn in ons hart dat we deze beslissing hebben genomen", zegt hij. Tickets voor het festival blijven geldig voor de volgende editie of kunnen teruggegeven worden.

De hoes van de reïssue van 'Jazz Behind The Dikes Vol. 2'.

Reeks 'Jazz Behind The Dikes' op gekleurd vinyl heruitgebracht

Eind februari is op wit vinyl deel twee van de legendarische driedelige platenreeks 'Jazz Behind The Dikes' opnieuw uitgebracht. De reeks dateert uit midden jaren vijftig en geeft een dwarsdoorsnede van de moderne Nederlandse jazz van die dagen. De platen verschenen op het Philips-label. Op deel twee staan opnamen van het Wessel Icken Combo, het Frans Eisen Quartet, het Rob Madna Trio, het Herman Schoonderwalt Septet, het Tony Vos Quartet en zangeres Rita Reys. De heruitgave is een productie van Music on vinyl, waar eind vorig jaar tevens de eerste elpee uit de reeks op rood vinyl verscheen. De oplage is vijfhonderd stuks. Later dit jaar zal ook deel drie op gekleurd vinyl opnieuw te koop zijn.

VIJFTIGTAL DEELNEMERS SPEELT DIGITALE 'PUBQUIZZ' VAN JAZZCLUB DE TOR

De Tor OnLine All Stars verzorgden de muziek. (Foto: Hans van Eeden)

Een vijftigtal mensen deed 5 maart via YouTube mee aan de eerste digitale 'PubQuizz' van het Enschedese jazzpodium De Tor. Die vond plaats in Theater Mystiek in Enschede en werd gepresenteerd door De Tor-voorzitter Willem Habers. Winnaar van de quiz werd Rick Reusink.

Vijf kwartier duurde de eerste livestream van De Tor. "Een prettige chaos...", in de woorden van bestuurslid Wilton Jongmans. Met de letters die de goede beantwoording van de vragen opleverde moest het woord 'jazzjubileum' worden geconstrueerd, een verwijzing naar het vijftigjarig bestaan van De Tor. Voor de muzikale omlijsting zorgde De Tor OnLine All Stars met Jan Wessels (trompet, bugel, zang), Willem Ouwehand (gitaar), Henk Bernhardt (piano), Ruud Ouwehand (bas) en Jan ter Maat jr. (drums). Met het optreden van de All Stars werd tevens de gerestaureerde Tor-vleugel ingewijd. Het instrument doet al twintig jaar dienst en kon met een bijdrage van het Paul Pella Fonds gereviseerd worden.

Klik hier om de 'Pubquizz' alsnog mee te spelen:
<https://www.jazzpodiumdetor.nl/pubquizz/>

DAVE HOLLAND NAAR EDITION RECORDS

Bassist Dave Holland gaat platen maken voor het label Edition Records. De laatste vijftien jaar bracht hij zijn albums uit op zijn eigen label Dare2 en daarvoor bij ECM. Toekomstig materiaal van Dare2 verschijnt nu via Edition, dat ook de catalogus van Hollands label gaat exploiteren.

Met deze stap wil Dave Holland niet alleen een punt zetten achter een deel van de beslommeringen die bij een eigen label horen, maar hoopt hij ook een nieuw publiek te kunnen bereiken. Het contact met Edition werd in 2019 gelegd toen Holland als lid van The Crosscurrents Trio een plaat voor het Britse onafhankelijke label maakte: "Working with Edition Records and its owner Dave Stapleton was a very positive experience and I was particularly impressed by the quality of their product and the use of creative strategies suited to the contemporary market. Discussions regarding a collaboration between Edition and Dare2 resulted in an agreement to work together on future releases of both new and archived recordings. I look forward to this new partnership". De eerste plaat van Holland bij Edition is 'Another Land' met Kevin Eubanks and Obed Calvaire. Dat album verschijnt eind mei. Holland viert dit jaar zijn 75ste verjaardag.

Festival Amersfoort Jazz in augustus

Het festival Amersfoort Jazz vindt dit jaar niet als te doen gebruikelijk in mei plaats, maar vanwege de coronapandemie van 12 tot en met 15 augustus. Onder de nieuwe naam Amersfoort World Jazz Festival worden de 43ste editie 'next generation'-muzikanten en 'legendes' uit jazz- en wereldmuziek gepresenteerd. De nadruk ligt deze keer op artiesten uit Nederland en de direct omliggende landen. Naar verwachting komen in ieder geval pianist Jef Neve, soulband Liquid Spirits, met als gast de Poolse saxofonist Sylwester Ostrowski en de Nederlandse jazz-groove-formatie Marutyri. Van 5 tot en met 15 augustus staan dertig albumrelease-concerten op het programma van Nederlandse formaties die een bijdrage hebben gekregen vanuit het Sena Muziekproductiefonds.

Meer info: <https://www.amersfoortjazz.nl/>

Genomineerden Waalse pendant van 'Edisons jazz' bekend

De genomineerden voor de Octaves de la Musique 2021, de Waalse pedant van de Edisons, zijn bekend. In de categorie beste Waalse jazzalbum 2020 zijn vijf producties genomineerd. Pianist Casimir Liberski is in de race met 'Cosmic Liberty'; gitarist Daniel Roméo met 'The Black Days Session #1'; gitarist Julien Tassin met 'Moondancer'; saxofonist Toine Thys met 'Orlando' en pianist-zangeres Margaux Vranken met 'Purpose'. De winnaar wordt op 7 juni 2021 bekendgemaakt. Vorig jaar werd 'Strange Bird' van het Jean-Paul Estiévenart Quintet tot beste Waalse jazzalbum uitgeroepen. De Octaves de la Musique worden sinds 2004 jaarlijks uitgereikt.

Dirigent Metropole Orkest sluit platencontract met Edition

Miho Hazama, sinds vorig jaar samen met Jules Buckley en Vince Mendoza vaste dirigent van het Metropole Orkest, heeft een platencontract getekend bij Edition Records. Op haar eerste plaat voor dit label is ze te horen met de Danish Radio Big Band, dat werk van haar hand zal uitvoeren en waarvan ze sinds 2019 chefdirigent is. Hazama: "They are so open and enthusiastic to new music, and yet, they can play diverse music with organic flow. After a couple of years working with them, I became to think that whenever I record my original music with a big band for the first time, that has to be with the DR Big Band." Het album verschijnt in de herfst. Hazama dirigeerde ook onder meer de WDR Big Band en de New York Jazzharmonic.

Tineke Postma in het Bimhuis (2015). (Foto: Joke Schot)

FRANSE ACADÉMIE DU JAZZ: 'TINEKE POSTMA IS BESTE EUROPESE JAZZMUSICUS'

Saxofoniste Tineke Postma is volgens de Franse Académie du Jazz de beste Europese jazzmusicus van 2020. Op 10 maart werd bekendgemaakt dat ze de Prix du Musicien Européen ontvangt. Voor de prijs waren ook trompettist Matthieu Michel en zanger Andreas Schaerer genomineerd.

Saxofoniste-componiste Sophie Alour mag zich een jaar als beste Franse jazzmusicus van het jaar presenteren. Het beste Franse jazzalbum van 2020 is 'Interplay (The Music of Bill Evans)' van Diego Imbert/Alain Jean-Marie. Ook het Maria Schneider Orchestra (beste jazzalbum 2020: 'Data Lords') en David Linx (beste vocale jazzalbum 2020: 'Skin In The Game') vielen in de prijzen. Tot beste historische productie 2020 werd 'Bremen 1964 & 1975' van bassist Charles Mingus uitgeroepen. Met als motto 'de beste professionals kiezen de beste talenten' worden door de Académie du Jazz al sinds 1954 jaarlijks prijzen toegekend aan uitzonderlijke musici, boeken en platenproducties. In de beginjaren werden alleen een jazzmusicus en een plaat bekroond. Later zijn daar meer categorieën aan toegevoegd. André Hodeir en Jean Cocteau waren de eerste juryleden.

Nieuwe website voor bigbandliefhebbers gestart

Sinds een maand of twee is een nieuwe website voor bigbandliefhebbers in de lucht: <https://www.bigbandsforever.nl/>. De site biedt een overzicht van Nederlandse bigbands (per provincie), bevat informatie over de geschiedenis van bigbands, de samenstelling van een bigband en heeft een evenementenkalender. Met de website willen de initiatiefnemers 'nog meer mensen enthousiast maken voor bigbands en de muziek'.

Carrière Keith Jarrett voorbij

"Mijn artistieke carrière is voorbij. Er is niets meer aan toe te voegen", zegt Keith Jarrett in een interview met Stéphane Olivier in het maartnummer van het Franse Jazz Magazine. Hij is na een beroerte, die hem begin 2018 trof, gedeeltelijk verlamd. De pianist kan zijn linkerarm en de vingers van zijn linkerhand nauwelijks nog bewegen. Jarrett vertelde vorig jaar oktober in de New York Times voor het eerst over zijn beroerte. Toen was de toekomst nog enigszins ongewis. Nu niet meer: "Ik hoop dat ik nog piano zal kunnen spelen voor puur plezier", zegt hij. Jarrett trad in 2017 voor het laatst op.

Publiek blij en dankbaar bij heropening New Yorkse jazzclub

Het publiek is 'blij' en 'dankbaar' dat bezoek aan de New Yorkse jazzclub Smalls sinds begin maart weer is toegestaan, zo meldt manager Spike Wilner in een nieuwsbrief. De club heeft toestemming om de zaalcapaciteit voor iets meer dan een derde te benutten. Dat betekent dat er maximaal 25 mensen naar binnen kunnen. Die worden goed van elkaar gescheiden gehouden. Verder wordt hun temperatuur bij binnenkomst gemeten. Ook zijn mondkapjes en handschoenen in gebruik en zijn HEPA luchtfilters geïnstalleerd. Wilner: "It was a positive feeling at the club. Our capacity is limited but musicians were ok with waiting outside until there was space to let them in.". Vanwege de avondklok moet iedereen wel om 23.00 uur het pand verlaten hebben. Wilner hoopt de komende tijd het hoofd met sponsors boven water te houden. Die wordt gevraagd om met een paar honderd dollar aan een concert bij te dragen: "We are grateful for everyone's support as we slowly crawl back to a more normal schedule." Ook de aan Smalls gelieerde jazzclub Mezzrow is weer geopend.

Meer info: <https://www.smallslive.com/>

STANLEY CLARKE IN NOVEMBER IN GRONINGEN

Stanley Clarke in 2017 in de kledingkamer van LantarenVenster, Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

Onder anderen bassist Stanley Clarke en pianist Brad Mehldau treden op tijdens het festival Rockit! 2021. Dat vindt op 13 november plaats in zes zalen van de Oosterpoort in Groningen. Ook Avishai Cohen Big Vicious, Rymden, Sons of Kemet, saxofoniste Nubya Garcia, Tineke Postma – Freya Group, vibrafonist Joel Ross, Mary Halvorson Code Girl, en AVA Trio zijn al vastgelegd.

Chick Corea tijdens North Sea Jazz 2015. (Foto: Joke Schot)

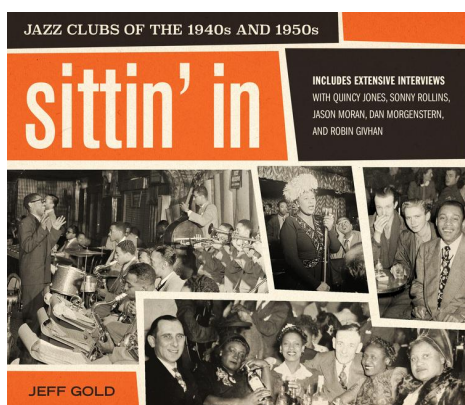
TWEE GRAMMY AWARDS VOOR CHICK COREA

Toetsenist Chick Corea heeft 14 maart in Los Angeles postuum twee Grammy Awards 2021 gekregen. Voor zijn solo op 'All Blues' van zijn album 'Trilogy 2' kreeg hij de Grammy Best Improvised Jazz Solo. Het album zelf werd uitgeroepen tot het beste instrumentale jazzalbum van het afgelopen jaar.

Corea, die begin februari overleed, maakte de plaat met bassist Christian McBride en drummer Brian Blade. De overige Grammy Awards Jazz gingen naar Kurt Elling voor zijn album 'Secrets Are The Best Stories' (Best Jazz Vocal Album), orkestleider Maria Schneider voor haar album 'Data Lords' (Best Large Jazz Ensemble Album) en Arturo O'Farrill & The Afro Latin Jazz Orchestra voor 'Four Questions' (Best Latin Jazz Album). Maria Schneider kreeg verder nog de Grammy Best Instrumental Composition voor 'Sputnik' van het album 'Data Lords'.

JAZZ OP PAPIER

CLUBS

Jeff Gold.
Sittin' in :
jazz clubs of the 1940s and 1950s
 New York: Harper Design, 2020.
 256 pag. : ill. ; 21x24 cm.
 ISBN 978-0-06-291470-5 geb.
 met stofomslag.
 Prijs 46 euro

Wie in de jaren dertig aan het winkelen was liep de kans dat hij ongemerkt werd gefotografeerd door een straatfotograaf. Naderhand gaf hij je een kaartje met het adres waar en wanneer je de foto kon ophalen. Deed je dat niet, dan had de man pech. Maar het moet een lucratieve broodwinning zijn geweest, want na de oorlog bestond het verschijnsel nóg. Eenzelfde gang van zaken vond plaats als je de oceaan overstak. Als de kapitein dan ook nog aan tafel aanschoof verhoogde dat het cachet van de foto. Ook vele Amerikaanse clubs hadden een huisfotograaf. Het ontwikkelen gebeurde terstond, zodat bezoekers bij het verlaten van de club tegen betaling van een dollar de foto als souvenir in ontvangst konden nemen.

Nou kun je het zo gek niet bedenken of alles wat verzameld kan worden, wordt ook echt verzameld. Zo trachtte de Amerikaanse muziekhistoricus Jeff Gold zo veel mogelijk van dit soort kiekjes bijeen te krijgen. Hij had er nu een paar honderd. Viel er iets uit af te lezen? Gold vond van wel: "they would make a great book." Daartoe informeerde hij zich over 64 jazzclubs, van 'speakeasies' tot de Savoy Ballroom (goed voor vierduizend bezoekers), uit de jaren veertig en vijftig in elf steden, verspreid over drie regio's. Bijna de helft wordt ingenomen door die in New York, van uptown naar downtown: Harlem (Cotton Club, Connie's Inn, Smalls'), 52nd Street (Onyx, Famous Door), en Greenwich Village (Nick's, Open Door). Van elk geeft de schrijver de naam van de eigenaar, het jaar van oprichting, de optredende artiesten, bekenden onder het publiek en omstandigheden die leidden tot verbouwing, verhuizing of tot sluiting. De belasting bijvoorbeeld, die in 1944 geheven werd op gelegenheden waar gedronken, gegeten, gedanst en gezongen werd. Daarentegen waren cafés die louter instrumentale muziek boden nu in staat zich te handhaven.

De indeling van het boek benadert die van 'Harlem of the West', door Elizabeth Pepin en anderen over het Fillmore kwartier in San Francisco. Voor de gegevens deed Gold vaak een beroep op andere bronnen: de studie van Arnold Shaw over 52nd Street en specialistische uitgaven over individuele clubs. We missen hier een verwijzing naar Barney Josephsons boek over Café Society. De noten zijn overigens beter verzorgd dan de povere bibliografie. De teksten worden verluchtigd met een ansichtkaart van het interieur, de menukaart of een folder. Al met al een degelijk overzicht van de clubs uit deze periode.

En de foto's zelf? Ze lijken allemaal op elkaar: groepjes onbekende mensen zitten aan de bar of rondom tafeltjes, vol met flessen, asbakken en damestasjes. In gesprekken met musici (oudgedienden Quincy Jones en Sonny Rollins, en pianist Jason Moran) probeert de auteur aan de hand van de verzamelde foto's hun uitspraken te ontlokken over zaken als raciale integratie, die zichtbaar al onder de bezoekers had plaatsgevonden, en de ontwikkeling van bebop, die voor een deel een dansend publiek tot een luisterend publiek maakte. Verwacht daar niet te veel van: de gesprekspartners vervallen in herhalingen en Gold heeft de neiging hun de woorden in de mond te leggen. Zoals bij de modeontwerpster, die geacht wordt een mening te vormen over de kleding. Duidelijk is te zien dat de bezoekers - en dat waren bepaald niet de armsten - op hun zondags waren uitgedost, want, of het nu een echtpaar was of een gezelschap, er viel iets te vieren. Het interview met jazzkenner Dan Morgenstern ten slotte, dat nog het meest informatieve is, is in zoverre niet representatief, daar het hem in de eerste plaats te doen was om de muziek zelf en niet om een avondje uit.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

**JAZZ STATION BIG BAND
& GRÉGOIRE MARET**

Live In Dinant

Hypnote Records

Tijdens het jazzfestival in Dinant in 2017 werd een 'Tribute to Toots' (uiteraard Thielemans) ten gehore gebracht door de Belgische Jazz Station Big Band met als gast de uit Zwitserland afkomstige, in de VS woonachtige, mondharmonica-speler Grégoire Maret (1975). Het hier besproken album 'Live In Dinant' is de weergave van dat concert.

Maret vervult de hoofdrol met virtuoos, harmonisch geavanceerd spel. De meeste arrangementen zijn als het ware om hem heen geschreven. Veel ervan komt van de hand van eerste altist Stéphane Mercier (1970), die na jarenlang verblijf in New York in België terugkeerde en de leiding heeft van deze professionele bigband, die resideert in het Brusselse Jazz Station (jazzclub in een oud station).

'Grégoire Maret vervult de hoofdrol met virtuoos, harmonisch geavanceerd spel. De meeste arrangementen zijn als het ware om hem heen geschreven.'

Grégoire Maret heeft er kennelijk plezier in bij deze moderne bigband, met de stevig spelende (en op de opname soms op de voorgrond gemixte) ritmesectie en met stukken waarin soms complexe ritmes voorkomen. Maret soleert in alle stukken uitgebreid, maar hier en daar soleren ook anderen uit de band. Het openingsstuk 'The jazz studio' begint met een kort thema door de blazers, flitsend, vol snelle licks en breaks, waarna in up tempo een lange solo op mondharmonica volgt, begeleid door de energieke ritmesectie plus - zo nu en dan - korte backings door de blazers. Maret neemt de band mee in tempowisselingen en beheerst de hele gang van zaken met een verbazingwekkende vanzelfsprekendheid. In 'My number one' van gitarist Decamps komt de harmonica meer in de typische, nostalgische 'Toots-sfeer', afgewisseld met drukke blazerslijnen, gebaseerd op een tromboneriff. Een mooi contrast. Uiteraard staat de grote hit 'Bluesette' van Thielemans op het programma, maar niet als de gebruikelijke jazzwals. In het arrangement van Mercier en Maret wordt, na het intro, de melodie langzaam en enigszins rubato gespeeld over een begeleiding als bij een popballad. Het klinkt alsof Toots het zelf zo had bedacht. Het slotstuk 'Don't butt in line', van Mercier, is een lekkere uit-smijter op een stevige jazzrock-beat, met complexe ritmische accenten. Tegen het eind van dit stuk soleert Maret in duet met een van de trompettisten, waarna er gaandeweg meer blazers mee gaan toeteren. Een vrolijk geheel om dit concert mee af te sluiten. We horen een enthousiast publiek klappen en roepen.

Ruud Bergamin

Bezetting:

Grégoire Maret (harmonica), Stéphane Mercier (altsax, fluit), Daniel Stokart (alt-, sopraansax, fluit), Steven Delannoye (tenorsax), Joppe Bestevaar (baritonsax), Serge Plume, Michel Paré, Jean-Paul Estiévenart (trompet, bugel), Edouard Wallyn, David De Vrieze (trombone), Laurent Hendrick (bastrombone), François Decamps (gitaar), Vincent Bruyninckx (piano, toetsen), Piet Verbist (bas) en Toon Van Dionant (drums).

Luister hier live in Dinant naar 'The jazz studio':
<https://www.youtube.com/watch?v=0Tetpx3Yjgs>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JF 354
Wij maakten voor u een Spotify-afspeellijst met nummers uit de in deze rubriek besproken platen.
Klik hier: <https://spoti.fi/3vdXPMW>

BLOOM
Bloom
 El Negocito Records

Op het titelloze debuutalbum van het Belgische kwintet Bloom staan de composities (van de hand van gitarist Quentin Stokaert) en de vrije improvisaties keurig om en om. Dat is misschien een flauwe constatering, maar er is echt een hoorbaar verschil tussen de tracks waar gecomponeerd materiaal het uitgangspunt was en daar waar dat niet het geval was. De jonge Stokaert (bouwjaar 1988) schrijft weliswaar geen doorwrochte composities, maar levert wel aardige thema's en soms ook tempo- en maatwisselingen en andere vormen die de stukken interessant maken. Neem nu de opeenvolging van 'Kimchi' en 'Quasi electric response' bij wijze van contrast. In het eerste stuk pakt Manolo Cabras het vriendelijke, elegante thema op om er een lenige, melodieuze bassolo mee op te bouwen. In het tweede stuk horen we sobere, pointillistische impro waarin eigenlijk niet zoveel gebeurt en die richting ontbeert. Nu is het niet zo dat alle improvisaties op het album aan dit euvel lijden, maar het verschil is wel opvallend. Als beide samengaan, is het resultaat extra boeiend. 'Chi' lijkt in het begin een open improvisatie, maar dan ontwaken gitaar en contrabas om samen op te trekken richting een liedje. Een mooie vorm, die zonder al te veel dwang tot een boeiend improvisatieresultaat leidt.

Herman te Loo

Bezetting:

Clement Dechambre (altsax, basklarinet),
 Bruno Grollet (tenorsax),
 Quentin Stokaert (gitaar, composities),
 Manolo Cabras (bas), Alain Deval (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://elnegocito.bandcamp.com/album/bloom>

MASABUMI KIKUCHI
Hanamichi/The Final Studio Recordings
 Red Hook Records

MASABUMI KIKUCHI

HANAMICHI The Final Studio Recording

Bert van den Brink doet dat ook, in de vele opnamen van hem die ons via allerlei media bereiken: vrijelijk improviseren over overbekende melodieën. Masabumi Kikuchi gaat daarin op dit album 'Hanamichi' nog wat verder. Nadat hij ongehaast maar grondig de deuntjes heeft voorzien van alle mogelijke - en tot dan toe onmogelijke - harmonieën, gaat hij geleidelijk over in volkomen vrijheid.

De sfeer van het voorafgaande is toonaangevend, maar daarbij verplicht hij zich tot niets qua akkoordenschema, want dat schema is er niet. De tempo's zijn ook vrij en de stukken zelf - die gaan tot 'Ramona' en 'Summertime' - trekt Kikuchi uiteen, alsof hem pas al spelend allerlei details opvallen waarbij hij toch even moet stilstaan. Ze worden tot op het bot geanalyseerd. Soms op fluistervolume, soms met daverende bassen.

Deze aanpak vereist intense concentratie, ook van de luisteraar. Zet dit digitale album niet op onder het monteren van een Ikea-meubel! Daar komt niks van terecht. Dat verdient het bouw pakket niet en Kikuchi al helemaal niet.

De Japanse pianist toerde overigens met Rollins, Elvin en Hamp, dus dit album moet niet worden opgevat als een bewijs dat hij ook 'gewoon' kan spelen. Hij woonde vele jaren in New York, waar hij in 2015 overleed, 75 jaar oud. Kort daarvoor zat hij voor dit album twee studiodagen achter een mooie Steinway.

Jeroen de Valk

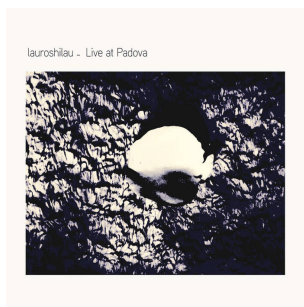
Bezetting:

Masabumi Kikuchi (piano).

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=KT90TEvqww0>

LAUROSHILAU
Live At Padova
 El Negocito Records

Van de uit Hong Kong afkomstige (maar in Brussel woonachtige) toetsenspeelster Pak Yan Lau besprak ik al eerder een intrigerende cd met de Franse (prepared) pianist Lionel Malric ('Duo pour 454 Chordes'; zie Jazzflits 310). Samen met altsaxofoniste Audrey Lauro en drummer Yuko Oshima vormt ze het trio Lauroshilau, dat met dit live-album debuteert. Net als op dat eerder genoemde album wordt er voluit geïmproviseerd, met als doel het neerzetten van intrigerende, surrealistische soundscapes. De drie dames werken aan een totaalgeluid waarin de afzonderlijke elementen van ondergeschikt belang zijn. De afzonderlijke noten worden zelden scherp aangezet, waardoor het gevoel van één doorgaande flow versterkt wordt. Lauro is soms even herkenbaar in de stroom met minimalistische, Evan Parker-achtige figuren, en soms horen we van Oshima iets van een doorgaand ritme. Maar het grootste deel van de 42 minuten durende improvisatie is het raden naar wie wat speelt. Het is volstrekt irrelevant. De luisteraar moet zich maar laten meevoeren en de plaat gebruiken als een soundtrack voor een imaginaire film in het hoofd.

Herman te Loo

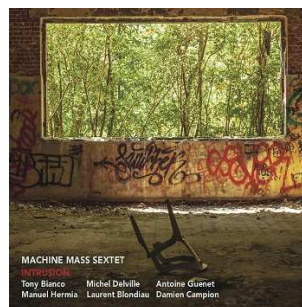
Bezetting:

Audrey Lauro (altsax, preparaties),
 Pak Yan Lau
 (speelgoedpiano's, synthesizer, electronica),
 Yuko Oshima (drums).

Luister hier naar het album:

<https://bit.ly/2OAwioF>

MACHINE MASS SEXTET
Intrusion
 Off Records/MoonJune

Na incarnaties als duo en trio (al dan niet met gasten) is het Belgische Machine Mass nu uitgegroeid tot een sextet. Toetsenman Antoine Guenet (die aan boord kwam voor het Jimi Hendrix-project van vier jaar geleden) is in deze nieuwe bezetting als akoestisch pianist te horen. Want op de elektrische gitaar van leider Michel Delville na is de band stekkerloos. Met trompettist Laurent Blondiau (Mâak's Spirit) en saxofonist Manuel Hermia (Orchestra Nazionale della Luna) staan twee topblazers in de frontlinie, en bassist Damien Campion (die Delville nog kende uit The Wrong Object) en vaste waarde Tony Bianco (drums) completeren de sterke bezetting. Hoewel de muziek akoestisch is en jazzachtiger dan ooit tevoren, zitten er wel degelijk rock-elementen in. Het feit dat 'Intrusion' afsluit met Joe Zawinuls Miles Davis-vehikel 'In a silent way' is veelzeggend. En de titel van een compositie van Delville zet met een knipoog eveneens de toon: 'Not another loud song'. Het album straalt grotendeels rust uit in zijn kalme grooves, zoals in het titelstuk, van de hand van Campion. Door deze combinatie van elementen roept de plaat associaties op met het werk van de middelgrote groepen van Keith Tippett uit begin jaren zeventig of de sextetbezetting van Soft Machine. De vamp in 'Not another loud song' had bij die groepen zeker niet misstaan. Met energieke solo's van alle betrokkenen is 'Intrusion' een nieuw hoogtepunt in het oeuvre van Machine Mass.

Herman te Loo

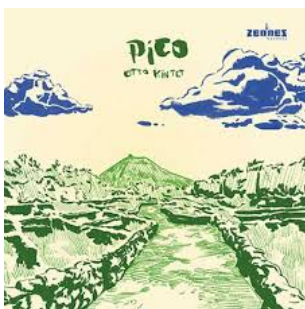
Bezetting:

Laurent Blondiau (trompet), Manuel Hermia (saxen),
 Michel Delville (gitaar, gitaarsynthesizer),
 Antoine Guenet (piano), Damien Campion (bas),
 Tony Bianco (drums).

Beluister hier tracks van het album:

<https://bit.ly/3cqDrCq>

OTTO KINTET
PICO
Zennez Records

Het album 'PICO' blaast je als een warme zomerwind in het gezicht. De nieuwste muziek van het Otto Kintet laat zich het best beluisteren op een veranda in de avondzon, maar een knapperend haardvuur is ook prima. Het Belgische kwintet van Otto Kint brengt zijn nieuwste project alleen aan de man als download. In de cd-bak zul je tevergeefs zoeken. Maar voor de diehards, die geen afscheid kunnen nemen van het tastbare genoeg van cd of plaat, brengt Zennez Records ook nog een elpeeversie uit. Ik had het genoeg deze elpee ter recensie te mogen ontvangen en legde dus vol verwachting weer eens een grammofonplaat op de draaitafel. Met de platenhoes op schoot, nostalgischer kan het niet. 'PICO' begint loom en relaxed. Deze muzikanten verstaan hun vak en laten je niet indutten. In het volgende nummer, 'Last dance', blaast tenorist Jeroen Capens met power het stof uit de platengroef. De sfeer blijft zinderend en soms mysterieus. Voor elke muzikant heeft deze plaat wel een excellent moment in een solo, rijfe of re-freintje. Als team spelen ze open en losjes, maar vergis je niet, de band is uitermate gestructureerd. Het zijn, op het nummer 'Baby please don't go' na, allemaal stukken uit eigen koker. Deze eigen composities klinken verrassend authentiek en geven je het gevoel dat ze al sinds mensenheugenis bestaan, maar dat jij ze toevallig hebt gemist. 'PICO' is dan ook een fijne plaat met luie, maar ook spannende, muziek om je in te verliezen. De elpeeversie heeft als bonus een mooie hoes en een warme ronde bas. De persing is uitstekend en er was geen kraakje te horen. De downloadversie is natuurlijk ook prima en laat zich met een druk op de knop door het hele huis streamen. Gemak dient de mens.

Sjoerd van Aelst

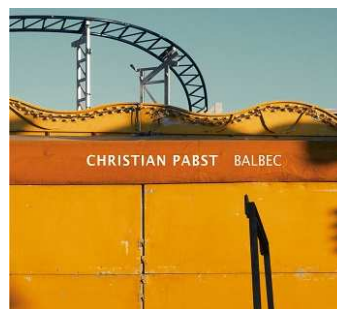
Bezetting:

Jeroen Capens (tenorsax),
Lukas Somers (gitaar),
Otto Kint (bas), Martin Salemi (piano, Prophet),
Daniel Jonkers (drums).

Beluister hier het titelnummer 'Pico':

<https://www.youtube.com/watch?v=8IcuSNpTcvE>

CHRISTIAN PABST
Balbec
JazzSick Records

Menig artiest verlegt de focus naar het maken van cd's nu ze niet kunnen optreden. 'Balbec' van Christian Pabst bewijst het succes daarvan! Al binnen de eerste tien seconden van het album weet je het helemaal zeker: dit zit wel goed. Christian Pabst is een Duitse pianist die alweer een hele poos in Amsterdam vertoeft. Hij werkt samen met de Siciliaanse bassist André Nendza en 'onze' drummer Erik Kooger. Na ook met wat grotere bezettingen te hebben gewerkt, kiest Pabst nu voor de tweede keer het pianotrio. Dat is een uiterst gelukkige keuze. De mogelijkheden van deze bezetting raken nooit uitgeput. Het is gelukt om een duidelijke signatuur te geven aan de artistieke prestaties. Pabst schreef zeven stukken die de luisteraar bij de strot pakken. Gevarieerd, gloedvol, sterk maar niet arrogant. Vol, maar nooit pompeus. Hij laat lange soli van bas en drums veelal achterwege en een echte ballad is er ook niet, hoewel het aanvankelijk klassiek georiënteerde 'Storm' kalmer is dan de titel doet vermoeden. Dat toont het karakter van dit trio. De pianist legt de gevarieerde structuren van hun spel duidelijk vast. Bassist André Nendza overschrijdt de rol van begeleider door fier spierballenvertoon. En drummer Erik Kooger blijkt een alleskunner te zijn. In het bandje Boost! rockt hij erop los, maar dit trio past hem als een maatpak. En wat de opening van het album betreft: 'Revelation' is snel en krachtig. En wat mij betreft is dit direct al het hoogtepunt van 'Balbec'.

Peter J. Korten

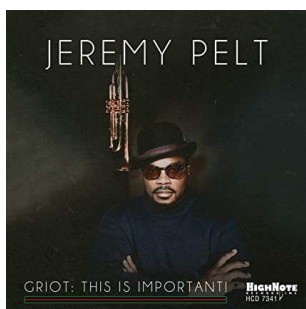
Bezetting:

Christian Pabst (piano en Rhodes),
André Nendza (bas),
Erik Kooger (drums).

Beluister het trio hier live in 2020:

<https://www.youtube.com/watch?v=mPUOzV31FX4>

JEREMY PELT
Griot: This Is Important!
HighNote

Fragmenten van interviews, muziek en soms dat tegelijk; dat is te horen op 'Griot: This Is Important!'. Trompettist Jeremy Pelt (44) heeft vast zijn eigen ervaringen met rassendiscriminatie en ging over dit onderwerp in gesprek met zijn grootouders. Wat hij zo aan ervaringen verzamelde, overtuigde hem ervan dat het tijd werd om dergelijke verhalen voor het nageslacht vast te leggen. Niet op papier maar op cd. Hij sprak vervolgens oudere musici: live of aan de telefoon.

Want: dit is belangrijk, zoals de titel al aangeeft. Een 'griot' is gewoonlijk een West-Afrikaanse bard en/of verhalenverteller. Velen van hen moeten actief zijn geweest in de eeuwen van de slavenhandel met de VS. Pelt kan worden gezien als een voortzetter van deze traditie.

Zodoende horen we hier hoe Bertha Hope vertelt wat erbij kwam (en misschien nog komt) kijken als je als donkere vrouw een tafeltje wilde bemachtigen in een club. Warren Smith herinnert zich de ontmoedigende commentaren van leraren op school toen hij wilde doorleren, als zwarte knaap die ook nog van jazz hield. René Marie was beledigd toen een Russische journaliste haar als 'Amerikaanse' aansprak. Ze voelt zich geen Amerikaanse.

Als de veteranen een enkele 'motherfucker' of 'shit' ontvalt, meldt het hoesje netjes: 'Explicit content'. De muzikale intermezzo's zijn vrij kort en etaleren vooral Pelts fraaie toon: legato, smetteloos; hij mist geen enkele noot. Hij streeft dan ook naar melodische eenvoud, als een modern soort Harry Edison. De andere musici houden zich op de achtergrond. Mooi gedaan en vol goede bedoelingen, dit album, al had de muziek zelf ook wel wat 'explicit content' mogen bevatten.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Jeremy Pelt (trompet), Chien Chien Lu (vibrafoon), Victor Gould (piano), Vicente Archer (bas), Allan Mednard (drums), Ismel Wignall (percussie)
 + in enkele stukken: Brandee Younger (harp).

Beluister hier het stuk 'Underdog':
<https://www.youtube.com/watch?v=lem1ka0WCFc>

NOAH PREMINGER & KIM CASS
Thunda
Dry Bride Records

Het is een beetje flauw om te zeggen dat de free-jazz ooit deels een toevluchtsoord was voor gebrekkige muzikanten. Maar dit album vraagt erom, aangezien hier alles anders is dan toen.

Géén lang uitgesponnen stukken maar mooi afgeronde tracks die nooit langer zijn dan een minuut of vijf. Géén onbeholpen technici maar ware virtuozen. De thema's en uitgeschreven intermezzo's worden spatgelijk gespeeld en zetten qua snelheid een hoofdpijnthema als 'Donna Lee' in de schaduw. De piepjes, ver boven het reguliere register van Noah Premingers saxofoons, en de dubbeltonen zijn geen foutjes maar geven precies weer wat Preminger op die precieze momenten wil uitdrukken. Exploraties in het duimregister van de bas kunnen noot voor noot worden verantwoord.

Met andere woorden: dit is vreselijk knappe muziek van twee mannen die - hoewel pas dertigers - zowat alles al kunnen en zowat alles al hebben gedaan en nu alweer de grenzen verleggen. In het najaar van 2020 kwamen Preminger en bassist Kim Cass een aantal keren bij elkaar teneinde dit op te nemen. We mogen aannemen dat bij de selectie een weelde aan materiaal werd weggegooid, want dit is maar één album.

Alsof dat niet genoeg was, sloeg de saxofonist daarna aan het overdubben. Tijd zat, want zijn concertagenda was tóch leeg wegens corona. Al improviserend voegde hij enkele lagen toe. Soms resulteert dit in een klank als van een buitenaardse accordeon of een spookachtig kerkorgel.

In tegenstelling tot veel muzikanten hoeven deze twee niet moeizaam in te spelen en op te warmen zodra de podia weer toegankelijk worden. Ze zijn er nu al helemaal klaar voor.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Noah Preminger (saxofoons),
 Kim Cass (bas).

Beluister hier het stuk 'Me you sad':
https://www.youtube.com/watch?v=n7dwDz_2q9w

VARIA

Inschrijving concours Jong Jazztalent Gent geopend

Tot 2 mei staat de inschrijving open van het concours Jong Jazztalent Gent. Voor de winnaar liggen een optreden tijdens het festival Gent Jazz 2022 en een bedrag van maximaal 10.000 euro klaar. Deelnemers moeten naast drie geluidsopnames een voorstel indienen voor de besteding van dat bedrag. Dat voorstel omvat een omschrijving van het project (gastmusici, budget voor arrangementen, opnames) en een kostenraming. Het project mag maximaal een jaar duren. Alle inschrijvingen worden beoordeeld door een professionele jazzjury. Wie volgens de jury het meest bijzondere of ambitieuze project heeft ingediend, wordt tot Jong Jazztalent Gent 2021 gekroond. Eerdere laureaten van het concours, dat dit jaar voor de twintigste keer plaatsvindt, zijn onder anderen saxofonist Robin Verheyen, BRZZVLL, De Beren Gieren, saxofonist Nathan Daems en Steiger.

Meer info: <https://bit.ly/3kVrExa>.

Jazzbulletin 118 uit

Het nieuwe Jazzbulletin, het kwartaalblad van het Nederlands Jazz Archief, is uit. Op de voorkant van nummer 118 staat pianist Rob Madna, die binnenin wordt geëerd door Tom Beek. Verder in dit nummer: het levensverhaal van trompettist Ruud Breuls, een voorpublicatie van de memoires van Peter Guidi, een verhaal over Frank Grasso's bigbands, een interview met gitarist Gijs Idema en een beschouwing over het schrijven van jazzrecensies door Ruud Bergamin.

Meer info: <https://www.jazzarchief.nl/jazz-bulletin/>

Eva Klesse tijdens het jazzfestival van Belgrado 2017.
(Foto: Joke Schot)

Eva Klesse: 'Vrouwelijke rolmodellen ontbreken in jazz'

Het ontbreekt vrouwen in de jazz aan rolmodellen. Dat vindt de Duitse drummer Eva Klesse: "Daarom zijn er nog steeds veel meer vrouwelijke zangeressen dan instrumentalisten." Jonge vrouwen pakken liever een microfoon dan een bas, drumstokken of de tuba. Ook vindt ze het aandeel vrouwen in de Duitse jazz veel te klein. Ongeveer een op de vijf musici is vrouw. Klesse: "Je zou denken dat vooral jazz progressieve muziek is. En dat de hele scène geëmancipeerd is. Maar ook daar hebben we nog veel te doen." Wel geeft de jonge generatie haar hoop en moed. Klesse, die sinds 2018 professor aan de Universiteit voor Muziek en Drama in Hannover is, ziet op dit moment veel ten goede veranderen. Zelf koos Klesse al rond haar tiende voor het slagwerk: "In die tijd dacht ik helemaal niet na over wat een geschikt instrument zou zijn voor mij als meisje. Ik dacht gewoon: drums, dat is geweldig, dat is 'cool', dat zou ik graag willen doen."

(Bron: Deutschland Funk, 8 maart 2021)

New Jazz Orchestra houdt openbare repetitie

Het Peter Beets-Henk Meutgeert New Jazz Orchestra heeft op zondagmiddag 21 maart in Den Bosch gerepeteerd in aanwezigheid van kopers van de nieuwe cd 'The Flying Dutchman'. De cd kon vooraf besteld worden voor 10 (download) of 20 (cd) euro. Het bestelde kon vervolgens op 21 maart afgehaald worden. Daarvoor kreeg de koper een 'timeslot' van vijftien minuten voor twee personen. Tijdens het afhalen van de cd kon 'op de achtergrond' de repetitie van het orkest gehoord worden.

Oud winnaars B-Jazz Int. Contest geven online-concert

Vijf oud-winnaars van de B-Jazz International Contest, onderdeel van het jazzfestival Leuven, geven in april en mei een gratis online-concert. Het gaat om Aishinka (2019), Martin Salemi Trio (2018), Daahoud Salim Quintet (2017), Florian Favre Trio (2016) en het Philippe Lemm Trio (2015). In het voorprogramma staan de jonge Belgische bands Abstract INC., Jake Walker, Nagløed, Shiranai en YJC5. Uitzendingen zijn voorzien op de volgende zaterdagen, telkens op 20 uur: 10 april, 17 april, 24 april, 1 mei en 8 mei.

Meer info: <https://www.b-jazz.be/en/>

Actuele berichten vindt u op onze Facebook-pagina:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

IKE QUEBEC

'THE TORRID TENOR'
(1918–1963)

'Happy Friday' 12 maart 2021 – voor de vierde keer luister ik naar de goedmoedelijke 'Soul samba' van tenorist Ike Quebec met gitarist Kenny Burrell, een trappist Westvleteren 12 (10,2% alc) houdt me tijdelijk gezelschap. Barbara Kukla vertelt in haar boek 'Swing City: Newark Nightlife, 1925-1950' hoe het nachtleven eraan toeging, de Barons of Rhythm namen eraan deel, ook Ike Quebec, 'the Torrid Tenor'.

De geschiedenis leert dat Quebec in de jaren 1940 - 1960 met Coleman Hawkins, Lester Young en Ben Webster tot de groten op tenorsax hoort. Hij groeit op met de muziek van de orkesten van Fletcher Henderson, Erskine Hawkins, Jimmy Lunceford, Tiny Bradshaw en Teddy Hill.

Zegt Ben Webster over Ike in 'Talking Jazz' (1987) van Max Jones: "Yes, he has a good feeling on tenor, a different feeling from most guys. Quebec could really blow. And he played good piano".

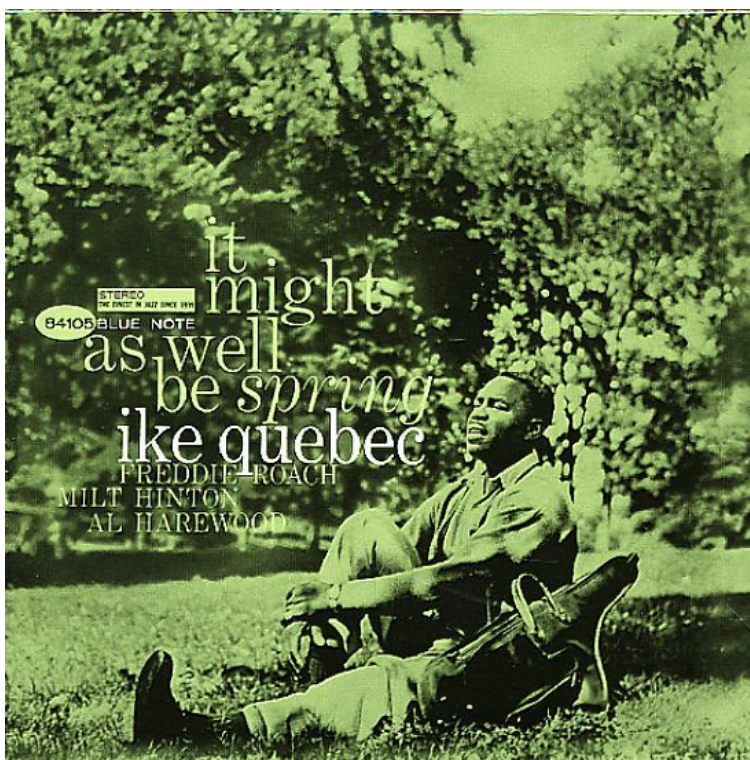
Luistertip: 'Heavy soul', want je hebt orgelist Freddie Roach er bovenop! (26 november 1961): <https://bit.ly/30YiC9C>.

'Jazz Journal' van 6 februari 2021 heeft een verhaal over Quebec, helaas had ik geen toegang tot lezen. Wel vrij te lezen op internet: Aaron Gilbreath 'Ike Quebec's Comeback' (20 september 2020): <https://bit.ly/3r2QhJE>.

Ike Quebec werd op 17 augustus 1918 geboren in Newark, New Jersey en overleed in Manhattan, New York, NY, op 16 januari 1963. Zijn geboortenaam was Ike Abrams Quebec. Maar de volgende opmerking lijkt me onjuist: 'Quebec - because he liked wearing berets'. Doordenker: Ike droeg berets omwille van zijn naam, en niet omgekeerd. De baret staat als bon chic, bon genre. Metaforisch werden de inwoners van Quebec de berets genoemd, wellicht wilde Ike zich chic voordoen onder impuls van Coco Chanel. Bij een Quebec past zondermeer een beret!

...vervolg in de rechterkolom

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Ike Quebec in 1961 op de hoes van Blue Note 84105.

Ten huize Abrams werd geluisterd naar ragtime en klassiek. Veel rijkdom was er niet in het gezin dat economische crisisjaren moet overleven, Wall Street was gekelderd op 24 oktober 1929. Van kleinsaf zat het dansen in zijn bloed, als teenager had Ike 'gigs' in Dave and Maney's in Orange, N.J. Hij mocht mee met de dansgroep Harlem On Parade wiens pianist Ike aanspoorde te luisteren naar Earl Hines en Teddy Wilson. Ike wilde tenorsax spelen: hij had Lester Young en 'Lady, be good' met Basie gehoord, origineel op Vocalion 3459, 9 november **1936**: trompettist Carl Teddie Smith, Lester Young, pianist Count Basie, bassist Walter Page en drummer Jo Jones. Normaal was trompettist Buck Clayton voorzien, maar die had een gespleten lip opgelopen tijdens Basie's concerten in Chicago's Grand Terrace Ballroom. Die 'Lady', nog steeds een genietbare dame! Ike werd ook lid van Pancho Diggs Orchestra.

Luister hier naar het album 'It Might As Well Be Spring':
<https://bit.ly/3cki5h6>

Stadsgenoot Conrad Butler, student aan Newark's South Side High School, richt in 1938 de jazzformatie Barons of Rhythm op, Ike mag deelnemen vanaf **1940**, ten bewijze uit die periode een foto in de Shady Rest Country Club in Scotch Plains, N.J. Quebec is dan 22, zou enkele opnamen gemaakt hebben met de Barons, maar geen spoor daarvan. En indien ja, met welke: er waren twee orkesten met dezelfde naam. Eén van de twee Barons werd ontbonden in 1941 zodra Amerika in de Wereldoorlog verweekeld geraakte.

Ze mogen niet verward worden met de Barons als volgelingen van Bennie Moten's band na diens dood in 1935, met Count Basie en Buster Smith.

...vervolg op de volgende pagina links

Vanaf **1942** speelt Ike in kleine bezettingen waarbij Frankie Newton, Benny Carter, Coleman Hawkins, Trummy Young en Hot Lips Page. In de jaren 1941-1942 componeert Quebec mee aan het bebopthema 'Mop mop' met drummer Kenny Clarke in Kelly's Stable in NY. Quebec komt volop in de jazzscene toen de bebop begon te broeden in Minton's in Harlem in 1947.

Van juni **1944** tot vroeg 1951 toert Ike met Cab Calloway (CC), bassist Milt Hinton is ook in de band.

Calloway had altijd goede tenoristen: Ben Webster, Chu Berry, Illinois Jacquet en Sam Taylor. Zijn nogal steevast verblijf van 1949 tot 1951 bij CC brengt een aantal live-opnamen met Quebec voort. Studio-opnamen waren beperkt, want CC was bij Columbia en die voerde oorlog met de American Federation of Musicians, u weet wel, de Petrillo-ban.

In 1944 speelt Quebec onder eigen naam enkele hits bijeen: 'Blue Harlem' 'If I had you', enkele sessies voor Blue Note tussen 1944 en 1946.

In **1947** is Quebec in een orkest ter begeleiding van zangeres Sarah Vaughan in het Graham Auditorium.

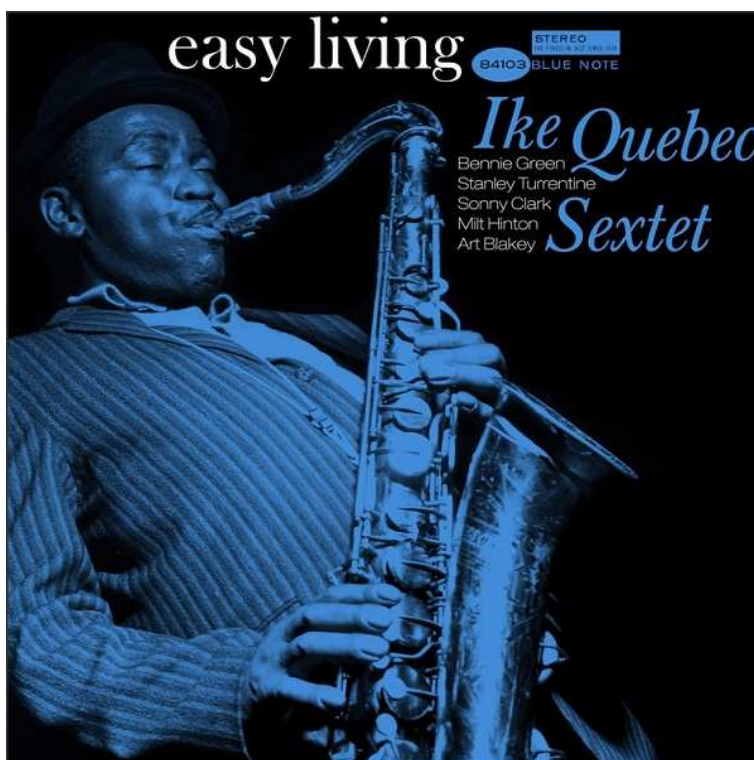
In de jaren vijftig werkt Quebec veel in Canada, omwille van zijn persoonlijke obsessies en wellicht vluchtend uit het Amerikaans gezichtsveld wegens zijn druggebruik.

In **1952** leidt hij een combo in de Pica-dilly Bar en Washington Bar.

In **1955** speelt Quebec in Cafe Bohemia, aldus Ira Gitler. Een anekdote: de manager van de Bohemia gooide eens een zwarte man uit zijn zaak, die dronk maar steeds Brandy Alexander – zonder te betalen. Achteraf kwam Charlie Parker met saxofonist Allen Eager met het voorstel enkele concerten te spelen als aflossing van de drankschuld. Parker heeft er niet meer gespeeld: hij stierf op 12 maart 1955.

Eind jaren vijftig is de stijl van Quebec vergelijkbaar met die van Coleman Hawkins, die was in 1949 in Parijs, in 1950 in Kopenhagen, of met die van Ben Webster, beiden namen enkele nummers op tussen 1948 en 1954. In de Lage Landen was Hawkins al bekend door zijn platen met The Ramblers in 1937, zelfde jaar waarin Hawkins enkele maanden met het orkest van Jean Omer optrad in Le Boeuf Sur Le Toit in Brussel.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Ike Quebec in 1962 op de hoes van Blue Note 84103.

Ike Quebec had tussen 1946 en 1959 geen noemenswaardige opnamen, wat een verspilld talent. Hij was van de aardbol verdwenen. Toen Ike ontwaakte uit zijn andere wereld werd hij wakker met een berg aflossschulden, en tijdens zijn afwezigheid was Parker gestorven.

Zanger Babs Gonzales (1919-1980), van 'Three bips and a bop', ook uit Newark en opgegroeid met Quebec, Sarah Vaughan, saxofonist Rudy Williams en pianist Willie The Lion Smith, vertelt in zijn boek 'Movin On Down De Line' over saxofonist Tate Houston, die was uit Detroit zonder centen overgekomen. 'He had the bad luck to run into Ike Quebec'. Tate gaf wat dollars als voorschot voor zes weken logement. Tate verbleef er maar drie dagen, Quebec werd door de Sheriff buiten gezet wegens drie maanden huurachterstand.

Luister hier naar het album 'Easy Living':

<https://www.youtube.com/watch?v=LlBO-mZaoW4>

Gelukkig kwam Quebec terecht bij Blue Note en Alfred Lion: zijn comeback in **1959** leidde tot opname van acht songs om uit te brengen als jukeboxsingletjes, als proefballons waren die succesvol in de ogen van de bazen. Blue Note wilde inspelen op de succesvolle dansmuziekmarkt van de zwarte bars met de zanger-gitaristen Wynonie Harris, Hank Ballard, B.B.King en Muddy Waters. Jukeboxmerk Seeburg had tot 1950 enkel keuze uit 48 78-toeren-platen, vanaf 1950 promoveerde RCA de singles. De eerste Blue Note 45 was BN 1630 met 'The preacher/doodlin' met Horace Silver and the Jazz Messengers (trompettist Kenny Dorham, tenorsax Hank Mobley, pianist Horace Silver, bassist Doug Watkins, drummer Art Blakey, opgenomen 13 november 1954 en 6 februari 1955). Elke jukeboxeigenaar wilde 'Blue Harlem' (18 juli 1944, BN 37) van Quebec op zijn toestel.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Nu weet ik het zeker: voor mijn bijdrage over Don Wilkerson (Jazzflits 352) heb ik uren naar hem geluisterd, nu naar een achttal platen van Quebec: Wilkerson speelt met dezelfde sonoriteit als Ike en gelijkaardige slepende melodietjes als voorbeeld-leermeester Quebec.

Quebec is gastsolist op platen van Jimmy Smith, Sonny Clark, Grant Green, Dodo Greene. Als leider onder eigen naam volgen in **1961-62**: 'Heavy Soul', 'It Might As Well Be Spring', 'Blue And Sentimental', 'Soul Samba'. 1962 wordt Ike's top-opnamejaar.

In die jaren hield Blue Note zich bovendien bezig met nieuwkomers trompettist Freddie Hubbard, gitarist Grant Green en saxofonist Stanley Turrentine. Het bleef daarnaast vedetten als organist Jimmy Smith, pianist Horace Silver en drummer Art Blakey promoten. Ook twee veteranen uit de jaren veertig bleven ondersteund: Dexter Gordon met 'Doin' All-right' (6 mei 1961, BN4077) en 'Dexter Calling' (9 mei 1961, BN4083), en ook bariton saxofonist Leo Parker voor wie Quebec de tune 'Blue Leo' schreef voor diens comebackpeep 'Let Me Tell You 'Bout It' (september 1961, BN4087) en 'Rollin' with Leo' (oktober 1961, BN4095). Quebec had geloofwaardig vertrouwen bij Blue Note verworven, werd zelfs talentscout, levert tunes af, en had vroeger al advies gegeven voor 'New Soil' (mei 1959, BN4013) van saxofonist Jackie McLean.

Wist Quebec zelf dat hij die ongeneeslijke ziekte aan het ontwikkelen was? Hij stierf tien weken na zijn laatste plaatopname. Down Beat van 28 februari 1963 schrijft: "Two great losses within four days, two jazzmen die in NYC, op 13 januari Sonny Clark, officieel aan een hartaanval, hij was 31, op 16 januari Ike Quebec, na 5 weken hospitaal en kankerbestrijding, hij was 44". Quebec ligt begraven in Woodland Cemetery, Newark, Essex County, N.J. Op de ene grafsteen staat als geboortjaar 1915, op die ernaast 1918 ...

Quebec als **COMPONIST** wordt verwaarloosd. Hier een beperkt aantal van zijn composities: Blue Harlem – Facin' the face – Good 'n groovy – Jim dawgs – I.Q. blues – Zig billion – A light reprieve – Easy don't hurt – I.Q. shuffle – Me 'n you – Blue samba – Blue Leo – Buzzard lope – Later for the rock – Dear John – Mardi Gras – Que's dilemma – Me 'n Mabe – Acquitted – Heavy soul.

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS IKE QUEBEC

De échte discografie van Ike Quebec vind je bij Jan Evensmo: 'The Tensorsax of Ike Abrams Quebec', van 1941 tot november 1962, 24 pagina's bijgewerkt tot 25 januari 2021. De talrijke opnamen met Cab Calloway heb ik niet opgenomen. Soms vond ik voor mijn notities een detail dat niet bij Evensmo staat. Zoveel van Quebec is actueel in de winkel niet te vinden. Kroese Online heeft 'Four Classics Albums' in voorraad voor 11 euro (2CD-Avid Jazz 1322, 43 tracks), en Real Gone Jazz 491 is 'Four Classic Albums plus Bonus Singles', 4CD, 42 tracks, ook goedkoop. Informatie vind je op www.muzykweb.nl of in de digitale collectie van de Vlaamse bibliotheken. Langdradigheid is eigen aan een discografie, dat is nu eenmaal zo ...

11 september 1941 – Jam Session, met Frankie Newton in Clark Monroe's Uptown House

16 november 1943 – **Roy Eldridge Orchestra**, 'Jump Through The Window' (Brunswick 80117)

1 maart 1944 – **Sammy Price & His Blusicians**, met Bill Coleman, 'Big Joe' (Classics 1083)

18 juli 1944 – **Ike Quebec Quintet**, vier nummers 'Tiny's exercise', 'She's funny that way', 'Indiana', 'Blue Harlem' met Ram Ramirez, Tiny Grimes, Milt Hinton, J.C.Heard, op 'Swing Hi Swing Lo', WOR Studios, NYC (Classics 957)

12 september 1944 – **Hot Lips Page Band**, vier nummers met 'Blooley', met Vic Dickenson, Earl Bostic, Floyd Horsecollar Williams, Don Byas, in NYC (JA 153)(Classics 809)

25 september 1944 – **Ike Quebec Swingtet**, vier nummers 'Hard tack', 'If I had you', 'Mad about you', 'Facin' the face', met Jonah Jones, Tyree Glenn, Ramirez, Grimes, Oscar Pettiford, Heard, op 'Swing Hi Swing Lo' (Classics 957)(JA153)

10 april 1945 – **Ike Quebec Quintet**, vier nummers 'Blue turning over you', 'Dolores', 'Sweethearts on parade', 'The day you came along', met Dave Rivera, Napoleon Allen, Milt Hinton, Heard, op 'Swing Hi Swing Lo' (Classics 957)(JA 153)

2 mei 1945 – **Trummy Young And His Lucky Seven**, 'I'm living for today' met vocal Young, en 'Good 'n groovy' (Duke 110), 'Behind the eight bar' en 'Rattle and roll', met Buck Clayton, Lord Byron-g (wie?), Slam Stewart, Jimmy Crawford (Cosmo 901)

9 juli 1945 – **Cab Calloway**, 'Russian lullaby', een bigband van zeventien, Jonah Jones, Shad Collins, Keg Johnson, Hilton Jefferson, Danny Barker, is een 'Legendary Radio Broadcast in NYC (Zeta 732) – zijn 'Cruisin' with Cab' en 'Lamar's boogie' van dezelfde sessie?

17 juli 1945 – **Ike Quebec's Swing Seven**, vier nummers 'I found a new baby', 'I surrender dear', 'Topsy', 'Cup-Mute Clayton' met Buck Clayton, Keg Johnson, Ram Ramirez, Tiny Grimes, Grachan Moncur, J.C.Heard, in de WOR Studios, NYC (Classics 957)(JA153)

31 juli 1945 – **Jonah Jones**, met Buster Bailey, Hilton Jefferson, vier tracks voor Commodore

7 augustus 1945 – **Ike Quebec All Stars**, vier nummers ('Girl of my dreams', 'Scufflin') en twee composities van Quebec 'Jim Dawgs' en 'I.Q. blues', met Johnny Guarnieri, Bill DeArango, Milt Hinton, J.C.Heard, voor Savoy in NYC – ook op 'The Tenor Sax Album – The Savoy Sessions'

4 september 1946 – **Jonah Jones & His Cats**, 'That Wailin' Horn', vier nummers 'I can't give you anything but love', 'Jonah's wail', 'That's the lick', 'I'm headin' for Paris', in NYC met Jonah Jones, Tyree Glenn, Rudy Powell, Milt Hinton, Kansas Fields, op Swing 228 – Jones kwam in juni 1954 naar Parijs voor het 3de Salon International de Jazz (JA 153)

...vervolg op de volgende pagina links

23 september 1946 – **Ike Quebec**
Swing Seven, vier nummers ('The masquerade is over', 'Basically blue', 'Someone to watch over me', 'Zig billion') met Shad Collins, Keg Johnson, Ram Ramirez, John Collins, Hinton, Heard, in de WOR Studios, NYC (JA 153)
 15 september 1949 – **Lucky Millinder Orchestra**, twee tracks met groot orkest van twintig musici

18 april 1952 – **Frank Price** with Kansas Fields Quartet, vocalist Price met Quebec, Mal Waldron, Alfred Matthews en Kansas Fields, twee nummers 'Forgive this fool' en 'Don't fell me' (Hilo 1407, in NYC)

18 april 1952 – **Emmitt Davis**, vocaliste met hetzelfde kwartet, 'Rippin' and runnin' en 'Look what'cha done' (Hilo 1407), en twee nummers zonder zangeres 'Whispering winds' en 'Kiss of fire' (Hilo 1406, in NYC)

27 mei 1953 – **Leonard Gaskin Orchestra** met vocalisten Wilhelmina Gray en Carl Davis

1 juli 1959 – **Ike Quebec** – 'From Hackensack To Englewood Cliffs', acht nummers met diverse musici, in Englewood, Blue Note-Toshiba 66083 (zie opmerking bij 25 september 1960)

20 juli 1959 – uit dezelfde sessie: 'Cry me a river' en 'Uptight', TOCJ 66083

22 maart 1960 – Jimmy Smith, 'Open house' (vier nummers op Blue Note 84269) en 'Plain talk' (nog eens vier nummers op Blue Note 84296), met Blue Mitchell, Jackie McLean, Quentin Warren, Donald Bailey – op 'The Incredible Jimmy Smith'

26 juni 1960 – **Duke Pearson** – **Ike Quebec** – 'The Lost Sessions' ('For all we know', 'I see your face before me', 'Sweet slumber'), met Israel Crosby, Vernell Fournier (Blue Note 21484)

25 september 1960 – **Ike Quebec, Sir Charles Thompson** als Lord Bentley, Milt Hinton, J.C.Heard, negen 45 toertjes (45-1802-1803-1804-1805) met ondermeer 'If I could be with you' (Blue Note 45-1803), op Blue Note 11444 – zelfde musici als voor de Hackensacksessie van 1 juli 1959 – enige verwarring in data, zijn dat plaatjes van 1 juli 1959?

13 november 1961 – **Sonny Clark**, 'Leapin' And Lopin', laatste plaat van pianist Clark als leider voor zijn dood in 1963, met 'Deep in a dream' is Quebec hier aan een comeback toe na tien jaar geborgenheid, hier Clark-Quebec-Butch Warren-Billy Higgins (Blue Note 84091) – op de andere tracks is Charlie Rouse de tenorsaxofonist

26 november 1961 – **Ike Quebec**, 'Heavy Soul' met orgelist Freddie Roach, ...vervolg in de rechterkolom

Luister hier naar 'Deep in a dream' bij Sonny Clark:

<https://www.youtube.com/watch?v=PguDZJQGA0>

Milt Hinton, Al Harewood, negen tracks met 'Acquitted', 'Que's Dilemma' en 'Heavy Soul' (origineel Blue Note 4093, nu 75263), origineel allemaal singletjes?

26 november 1961 – **Ike Quebec**, 'Heavy Soul' met orgelist Freddie Roach, Milt Hinton, Al Harewood, negen tracks met 'Acquitted', 'Que's dilemma' en 'Heavy soul' (origineel Blue Note 4093, nu 75263), origineel allemaal singletjes?

9 december 1961 – **Ike Quebec**, 'It Might As Well Be Spring', zelfde kwartet, zes nummers waarbij 'A light reprieve' en 'Easy don't hurt' (origineel Blue Note 4105, nu 21736) en 'Old man river' een meesterwerkje van IQ

16 december 1961 – **Ike Quebec**, 'Blue & Sentimental', Quebec met Grant Green, Paul Chambers, Philly Joe Jones (Blue Note 4098) – Quebec speelt piano op 'Minor impulse' en 'Blues for Charlie' – ook 'Count every star' van 23.12.1961

23 december 1961 – **Grant Green** Quartet + Ike Quebec, 'Count Every Star' met Quebec, Green, Sonny Clark, Sam Jones, Louis Hayes (staat ook op 'Born To Be Blue' en 'Blue & Sentimental')

Luister hier naar het album 'Soul Samba':

<https://www.youtube.com/watch?v=iQZ9Mxi6hNY>

20 januari 1962 – **Ike Quebec**, 'Easy Living', Quebec, Sonny Clark, Milt Hinton, Art Blakey als kwartet op drie tracks, op vijf tracks Stanley Turrentine en Bennie Green toegevoegd (Blue Note 46846)

4 februari 1962 – **Ike Quebec** & The Three Sounds, The Lost Sessions, 'Blues On Trial', met Gene Harris op orgel, bassist Andrew Simpkins, drummer Bill Dowdy (Blue Note 21484)

5 februari 1962 – **Ike Quebec**, 'With A Song In My Heart', Quebec, Earl Van Dyke, Willie Jones, Wilbert Hogan, vier nummers: 'Intermezzo', 'But not for me', 'All the way', 'All of me' (Blue Note LT 1052 in 1981, nu BN 11444) – is dezelfde ritmesectie die dezelfde dag 'Hootin' And Tootin' met Fred Jackson opnam (Blue Note 4094)

13 februari 1962 – zelfde musici van 5 februari maar Sam Jones toegevoegd, nog vijf nummers, alle negen op BN 1052

1 maart 1962 – **Grant Green Quintet**, 'Born To Be Blue', met Sonny Clark, Sam Jones, Louis Hayes (waarop ook 'Count every star' van 23 december 1961)(Blue Note 84432)

2 april 1962 – **Dodo Greene**, 'My Hour Of Need', vier nummers met vocaliste Dodo, Sir Charles Thompson, Milt Hinton, Al Harewood, met Grant Green? (Blue Note 89001, 85244)

17 april 1962 – **Dodo Greene** acc. by The Ike Quebec Quintet, zes nummers met Greene-Quebec-Thompson-Grant Green-Herbie Lewis-b, Billy Higgins-d (Blue Note 89001)

8 september 1962 – **Grant Green**, 'The Latin Bit', met Wendell Marshall, Willie Bobo, Carlos Valdes, Ike Quebec op twee nummers van de negen: 'Grenada' en 'Hey there' (Blue Note 37645) – soms Sonny Clark vermeld – de andere zeven zijn van 26 april 1962 met pianist John Acea

24 september 1962 – **Dodo Greene**, zes nummers met Eddie Chamblee, Ike Quebec, orgelist Edwin Swanston, Grant Green, Wendell Marshall, Jual Curtis en Dionne Warwick met tambourine

5 oktober 1962 – **Ike Quebec**, 'Bossa Nova Soul Samba', met Kenny Burrell, Wendell Marshall, Willie Bobo (Blue Note 4114, 52443, 92783)

2 november 1962 – Dodo Greene, vijf nummers met Quebec, John Acea, Grant Green, Wendell Marshall, Jual Curtis. De meerderheid van Quebec's opnamen vonden plaats in de Rudy van Gelder Studios, Englewood Cliffs, New Jersey.

Erik Marcel Frans

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 15 maart 2021

1 Emmet Cohen

Future Stride
(Mack Avenue)

2 Dave Stryker

Baker's Circle
(Strikezone)

3 Santi Debriano

Flash Of The Spirit
(Truth Revolution Collective)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortens, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:**

Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen.

Adres(e-mail): Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Archie Shepp in 2007. (Foto: Tom Beetz)

ARCHIE SHEPP: 'ALS AVANTGARDIST BEREIKTE IK NIET DE MENSEN DIE IK WILDE BEREIKEN'.

Terugkijkend op zijn loopbaan betreurt saxofonist Archie Shepp (83) het dat hij met zijn free jazz nooit het publiek bereikte dat hij wilde bereiken: "When I was a member of the so-called avant garde, I was on the fringes and people, my own people especially, didn't listen to the music." Vandaar dat zijn muziek steeds toegankelijker is geworden, zo vertelt hij op 24 februari in de Britse krant *The Guardian*: "Probably because I wanted to reach the people who are closest to me".

Want zelfs zijn eigen moeder was geen fan van zijn free jazz, onthult Shepp: 'Well, honey, you're still playing those little songs that don't have no tune?', vroeg ze hem geregeld. Archie Shepp sprak met journalist Lanre Bakare om zijn nieuwe cd 'Let My People Go' te promoten. Die verscheen in december 2020 en bevat live-opnamen uit 2017 en 2018 met pianist Jason Moran. Shepp bracht de plaat in eigen beheer uit. Al veranderde zijn muziek in de loop van de tijd geleidelijk, hij is even uitgesproken gebleven als het om het lot van de zwarte Amerikanen gaat. De titel van zijn laatste album getuigt daar andermaal van: "We will never accept oppression", zegt hij.

Tegenwoordig beschouwt Archie Shepp zichzelf politiek gesproken als een slachtoffer: "Yes, because the institutional power that surrounds me is much more powerful than I am, and I can only protest as in Black Lives Matter. We make the society aware of our victimisation. I have no means of correcting the situation until the right people who are in control actually acknowledge the need to make change."

Shepp hoopt dat na zijn dood zal bekliven 'that a number of my works are dedicated to the ideas I believed in'. En bovendien 'my efforts to express the sound of the blues and protest.' Als hoogtepunt in zijn oeuvre ziet Archie Shepp zijn album 'Attica Blues'. Dat verscheen in 1972 op het label Impulse!. De titel verwijst naar de opstanden in de Attica Prison in 1971, waarbij na gewapend ingrijpen ruim veertig doden vielen. Shepp: "I had access to expert musicians and through them I was able to deliver a message, which was an expression of hope for the children of the world. And in general, look for progress." (hve)